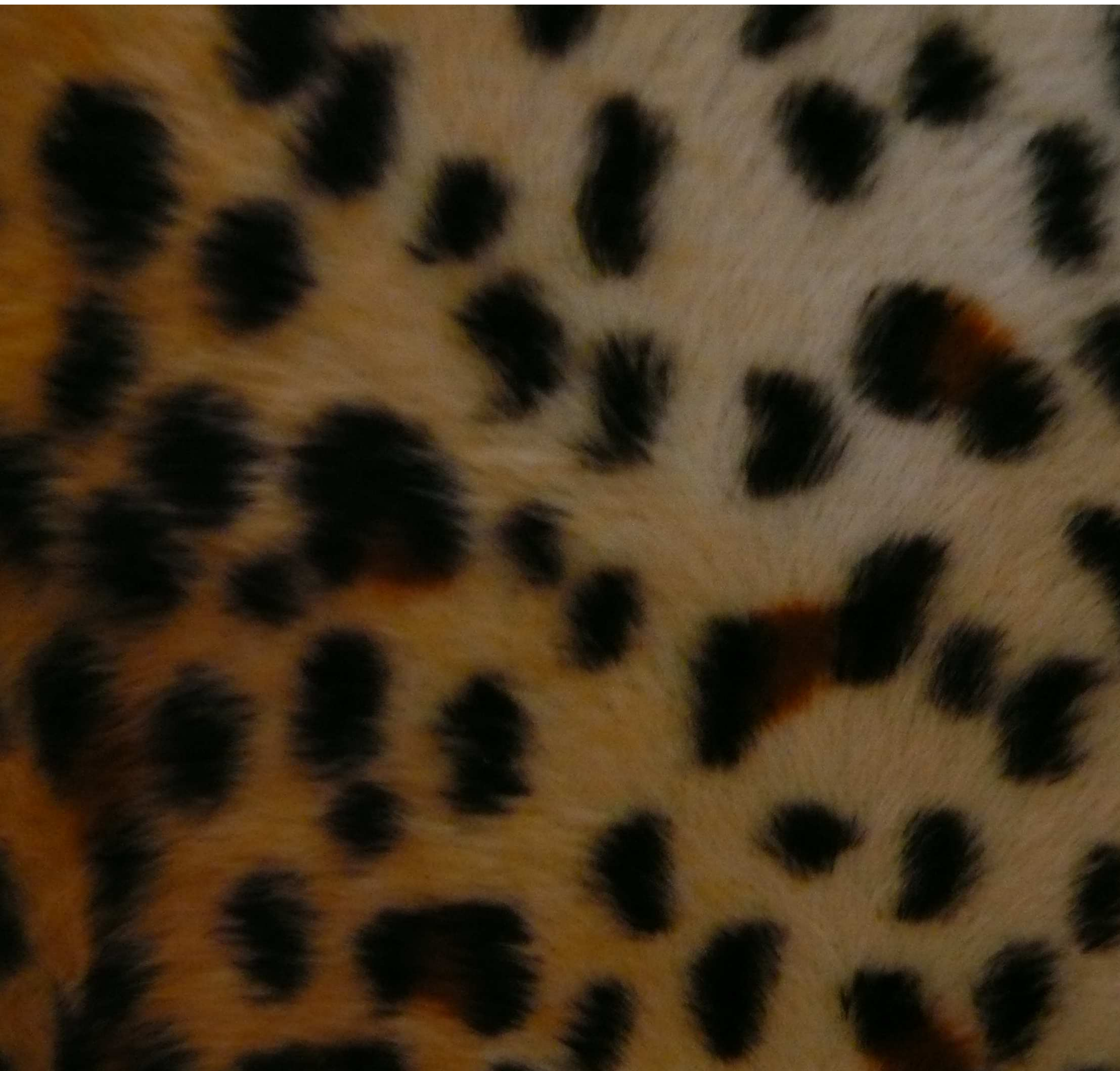
28. Esquecín o teu aniversario.

Inés

28

Esquecín o teu aniversario

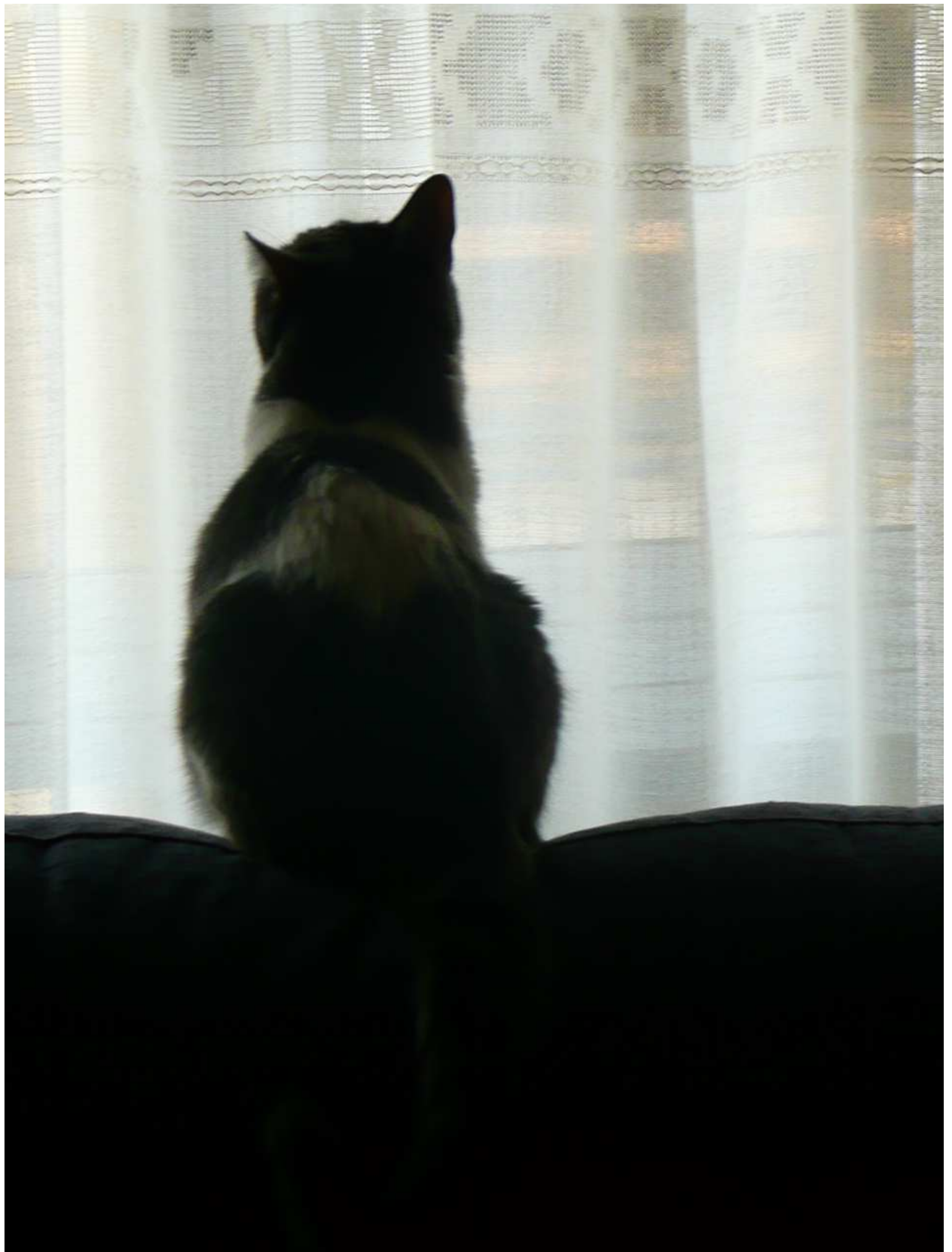
Porque me das ganas de facer cousas

Hai inquilino novo na casa. Habítaa de xeito invisible, silencioso coma o fume gris dos cigarros que aínda consumo. Escoito a súa forma arredor de min ao tempo que vou redondeando as esquinas cos ollos na súa busca. Pola mañá érgome coa tranquilidade de non ter présa por chegar e con parsimonia entro no salón que xa ten príncipe deitado nun mol trono azul. Séntome co café, síntome como para recibir audiencia e xogamos a ver quen ten máis sono mentres nos fitamos en silencio. Nestes días explórao todo facendo que me ignora e cando de esguello vexo o seu rabo nalgún recanto da casa silandeira obsérvoo curiosa. De noite as súas pupilas aparecen no dormitorio e refléxanme espida antes de que me vistan as sabas captando momentos que outros ollos nunca verán. Espiámonos así mutuamente, viciándonos na indiferencia finxida. Non nos facemos caso e devecemos por tocarnos mentres nos ignoramos.

Unha mañá relaxada atópoo fitando pola ventá ata que escoita os meus pasos nús dourados no corredor. Vira cara min e baixa do seu trono principesco deixando a súa pose ausente nos cristais da xanela e enrédase nas pernas trazando tirabuzóns de reclamo. Sumerxida nos seus ollos déixome engulir na súa mirada atrevida ao tempo que as caricias o van convertindo nun ser deliciosamente fácil de querer. Retorna despois da súa dose de cariño ao seu ensimismamento privado no que me convirto en ausencia e a mornura do café nas mans invade a miña mirada pousada nel.

Descoñezo os camiños que fan que a mente se dirixa cara onde gardo baixo un mal candado as miñas saudades de ti. Na tranquilidade que respiro, na aura dourada que me ten que envolver nestes intres, apareces ti nas miñas proxeccións mentais: morno, amante, adorándote meu rei, recibindo instancias solicitando apertas, regalando bicos, agarimos de capricho, cicatrices e lunares.

E ti cos ollos pechos querendo durmir e eu dilatando desesperada as pupilas no tempo para comerte con elas e non borrarte nunca do sorriso.

Era unha vez unha nena que nunca medrou ou non quixo ou non lle ensinaron ou non soubo como. Era unha nena que tiña a cabeza no ceo e os pés a 3 milímetros do chan e un sorriso co que iluminaba as cousas descoñecidas que, por ser descoñecidas, dan medo e un non as quere ver. Porque a nena que non medrou tiña medo a que as rás fosen príncipes e a que a vida fose coma as películas que saían na televisión, que súa nai xa lle dicía que iso non era así, pero ela non o sabía. A nena do sorriso iluminou case sen querer a un neno que se fixo maior moi pequeno e, xogando con el, comprobou que o seu medo máis grande era verdade: comprobou que as películas están feitas de anaquiños de vida e que os príncipes que logo se convierten en reis realmente existen. O neno que se fixo maior moi pequeno pero que foi feliz, como todos os nenos teñen que ser, do único que tiña certeza era que as rás da beira do río eran verdes e iso sabíao como sabía que o chuchamel sabe realmente a mel. O neno chuchamel tamén sabía que os anacos de película de vida teñen unha metraxe limitada, como acostuma a saber todo aquel que ten os pés na terra e a cabeza encima dos hombreiros e sabía tamén que os príncipes non deixan de ser o obxectivo primordial daqueles que cren na república e por iso era preferible non ser un. E todo iso ensinoullo á nena que voaba polo chan e ela ensinoulle a el o medo que xa non tiña.

E a nena que non medrou e o neno que se fixo maior, con 54 anos ás costas, ignoraron o lugar que lle corresponde á cordura e fixeron unha curtametraxe con anaquiños das súas vidas, andiveron a dous milímetros do chan polas rúas e esquecéronse das rás porque quedaron eles cos bicos todos que ela nunca lle daría a anfibio ningún, para esgotalos no tempo que aquel reinado durase.

Foi entón cando ela abriu os ollos que iluminaron tanto ou máis que o seu sorriso a escuridade do cuarto e quixo lembrar o que estaba soñando porque o recordaba agradable. Pero non puido. A partir daquela camiñou un milímeto máis perto do chan porque o corazón lle pesaba unha miguiña máis e viu menos películas porque para película chegaba a súa vida e seguiu buscando en cada rá o recordo dun neno chuchamel que non sabía se de certo existía, pero que ela inventaba cada noite de cada día.

Tiña medo a que as rás fosen príncipes.

Andar descalza pola camposa coa lúa vestida de nubes no ceo, un ourizo ruidoso paseando nun camiño de herba e mirarche os ollos nunha fotografía mental. A aldea faise bonita. Os grilos na noite orquestan os meus pensamentos e decido nese intre que ti tamén me pensas. Os grilos que me devolven as palabras mentres ti, ignorante, me secuestras. Cinco días xuntos aínda son unha non-realidade e busco cortizas de salgueiro porque a botánica caseira será parte de nós a pasear no Parque, eu da túa man. A cidade é bonita. O verán comeza para nós antes da data e remata coas castañas de Indias nas flores murchas e comigo convertida na rosa do Principiño. Eu son impar e a margarida que desfollo di quérote.

Entón redescubro a praia e lugares da miña infancia que xa non lembraba. Xogar aos castelos coa area e bañarse na poza de auga quente. Ir cara o piñeiral e escoitar ás nosas nais dicíndonos que despois de comer un non se pode bañar. Tamén pensas que nos poidemos ter atopado alí? Eu si.

Andar descalza pola praia co sol alumeando azul, un berberecho despistado no camiño dos paseantes e verte nun lugar de paraíso. Os berros dos nenos distráenme dos problemas e decido nese intre bicarte. Os berros dos nenos que se esvaen no aire mentres ti, consciente, fas dos teus brazos unha gaivota para min. Realidades de fantasía e cunchas redondeadas polas ondas do meu mar que te quere engulir. O lugar é calmo. O verán ten que ser contigo así. Precioso.

Eu son impar e a margarida que desfollo di quérote.

Amarte antes de verte e quererte sen coñecerte. A ti. A ti que xa sabías dos meus movementos e que fixeron que te vise coma un anzol cando era un peixe necesitado do cebo adecuado. Nunca con tanto pracer me deixei levar contra corrente, nunca me sentín tan pequena serea de auga salgada coma estando contigo. Nunca. Entre os dous pactamos un xogo sen reglas establecidas nunha cidade que me namorou de ti. Collerte da man é unha satisfacción e cada sorriso acontecido, cada palabra besbellada, volatilízanme no aire cargado de grados centígrados. Fágome preguiceira na túa cama e disfruto de ti ata límites que non podes sospeitar entregándome e sumíndome nun universo de saliva que formamos o un para o outro. As cámaras de vixilancia bícannos nos paseos nocturnos e descoñecen que pronto nos convertiremos en *pieles rojas* pintados do vermello da boca e tatuándonos marcas invisibles en sitios insospeitados. Convírtome nunha amazona na noite ata mesturar auga de mar con doce de leite na fuxida ao infinito mentres berro chamándote e acodes cos teus dedos, coa túa lingua a salvarme e ligarme, despois do tránsito, á realidade máis deliciosa que ninguén me fixo comer.

A cidade é tranquila coma os minutos que nos regalamos entre as acometidas. A cidade está feita para que a conquistemos enfeitizados o un polo outro, para que a bailemos coa actitude daqueles que tolean no idioma no que te amo, para que os karaokes fagan de nós o dúo que nunca admitiremos que existe, para que a cervexa nos dea ardor de cabeza e as luces nos alumeen no Parque coma quen come pipas, para que leas no meu sorriso o si da túa nena e para que iso que non me atrevo a dicirche quede aboiando no son dunha trompeta mentres che escribo dende a casa pensando nun café nun barrio de letras. Teño unha hora perdida para agarimarte e bicarte ata que outra hora me faga querer regresar a ti. Volveremos a vernos?Malo será. Xa non sei quen dixo que, so sei que unha vez que te comecei xa nunca máis te quero rematar.

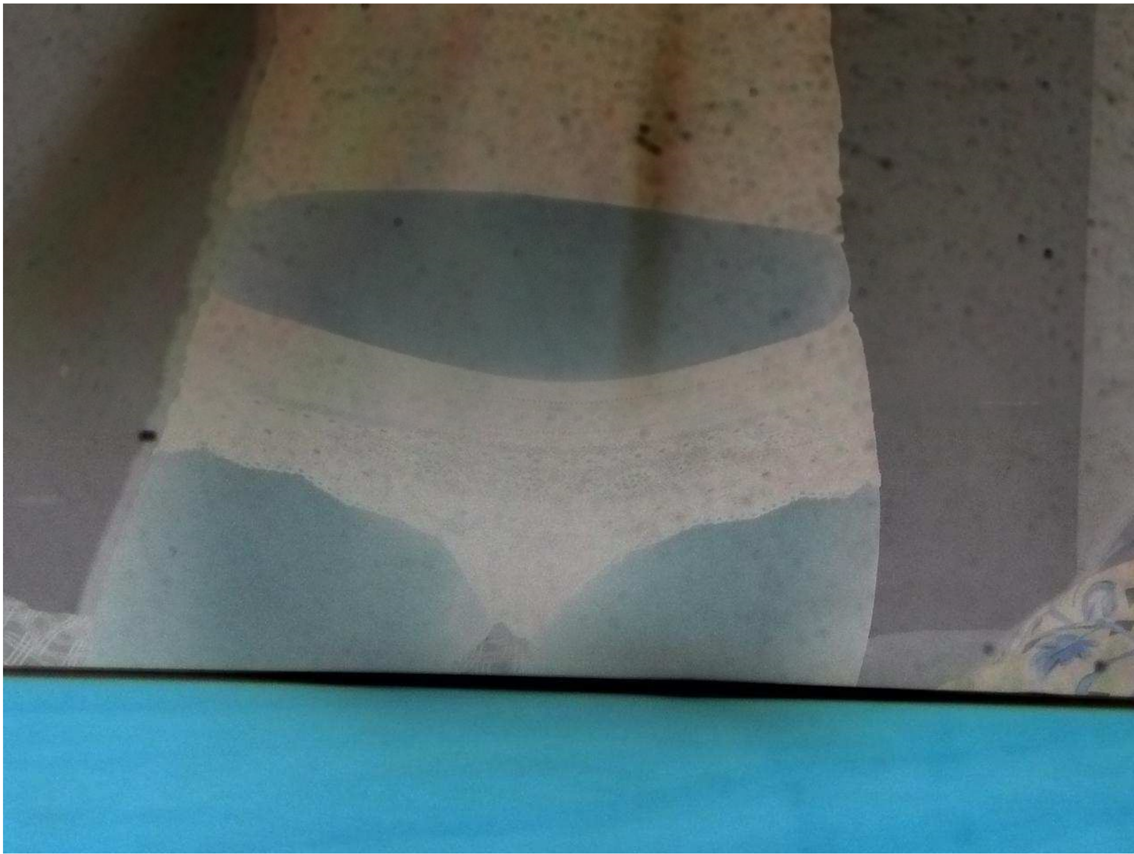
Sigur Ros-Glósóli

Non sei que di. É o que acontece cando se sinte o que sinto. Non tes idea do que falo e sen embargo pódenche parecer mil cousas, mil máis bonitas (e ti entras dentro da categoría cousas bonitas) ou mil máis estúpidas. Teño un exército de nenas coma min dentro que se emocionan cando te ven, que durmen soñándote, que te bican mentres se elevan nas puntas dos pés para tocar os teus beizos, que debuxan paisaxes a cada pestanexar, que me fan sentir parte do mundo, que…teño un exército dentro de min que non pode evitar querer amarte e cada vez que acontece o desexo, fano máis e máis grande pensándote, recuperándote coma cada día dos adentros ata que chega o momento en que se evaporan e se lanzan á carreira ao baleiro e despegan do chan con arrepíos no ventre e, finalmente, atópante. Atópote e esváense todas elas e son eu a que disfruto de ti mergullada no ceo da boca.

Neste xeito de amarnos, nestes nosos amores clandestinos de verán que ben podería musicar Steiner se esta película se poidese contar, se so tivesemos París e non unha cidade e dúas capitais, neste xeito de querernos ás présas, ralentizando o tempo, morrín, nos teus brazos, incontables veces. Aprendín a escaparlle á xente, a atoparte nas sombras e a facer nosa unha cama allea. Experimentei o que é ter fame cando se trata de ti, a pasear os ollos polo teu corpo coma se fose a lingua a que te percorre, a saborearte coas mans debaixo da mesa, a disimular diante dos demais o que o meu sexo che amosa minutos despois, aprendín tanto que podería trazar o mapa da túa pel de memoria.

De feito debuxo o rastro que deixaches na miña centos de veces cando me retiro gorentándote ao meu cuarto. Déixome espir por ti e deixo que atopes, mentres exploras as miñas nádegas, o mellor manxar que che poido dar. Abandónome mentres te sacias de brebaxes e acóllote espido no meu corpo que te desexa sen restriccións, que deixa todos os ocos á túa disposición e que mesmo artificialmente se deixa invadir. Mordo a almofada cada vez que te portas coma un can e as túas mans están exactamente no mesmo lugar, nas mesmas cadeiras cando nos reflexamos nun espello que me amosa a min despeiteada e a ti con cara de querer matarme. Decímonos o que non diremos diante de ninguén e por iso se acelera o meu corpo, por iso os meus adentros se contraen e por iso te desfás na choiva que me prometeches.

Déixome espir por ti.

E despois son tantas as veces que temo afogarte mentres a túa lingua entra en min que as paredes xa asumen ser o meu punto de apoio antes de licuarme na túa boca. Admírome, logo de axitadas respiracións, da capacidade dos teus dedos de facerme latir a 150 de novo, de como os peitos falsean a dureza da pedra e de cómo me colman as mans. E a ti cólmanche a boca como se colma a miña de ti. A oralidade do desexo impídeme falar, a túa anatomía vénseme á boca, mesmo me chega á gorxa cando te quero devorar. Sons guturais e ruído de beizos ensalivados sobre o teu sexo acompañan o pracer, o festín que nos damos, que me das. Disfruto da textura branca a me esvarar da boca mentres a recupero coa lingua, cos dedos que lambo lasciva, cos bicos que pouso en ti agradecida por alimentarme dese xeito.

E atópome no medio do ir e vir do pracer chorando, emocionada, porque nunca tanto gocei coma contigo, porque por momentos pensei que esa sensación ía quedar en min ata o infinito e non podía crer que fose posible sentirse tan ben. E disfruto deses encontros e soa, pechando os ollos, aínda estás comigo

Damián Rice-Cannonball

There's still a little bit of your face I haven't kissed

Vouche ler a man.

Eu ábroa esquecéndome de que so é unha excusa, como o kebab no Toural, como a primeira vez que bailamos. Que ven o lobo, e ven e cómeme. Abrín a boca como abro agora a man e caeunos a roupa para chucharnos. As túas liñas grábanse nas miñas á luz das ventás dos veciños, á luz do sol que entra pola xanela. Cruzámonos na Carballeira.

Vouche ler a man. Que queres saber?

Hai sake onde hai licor café? Dinche algo as miñas liñas nas túas?

Canta algo.
Non, non canto.
Veña ho, calquera cousa. Cántame algo.
Xa che dixen que non.
Que aburrida. Co sinxelo que é. Tararea anque sexa. Veña!.
Canta ti que se che da ben. Eu canto mal. Sei que canto moi mal, por iso non o fago.
Pois canta comigo.
Pois comeza.
E el tirouna da cama mentres ela devecía por cantarlle algo.

Divinyls-I touch my self

I love myself
I want you to love me
When I´m feelin´ down
I want you above me
I search myself
I want you to find me
I forget myself
I want you to remind me

I don't want anybody else
When I think about you
I touch myself
I don't want anybody else
Oh no, oh no, oh no

You're the one who makes me come running
You're the sun who makes me shine
When you're around I'm always laughing
I want to make you mine

I close my eyes
And see you before me
Think I would die
If you were to ignore me
A fool could see
Just how much I adore you
I get down on my knees
I´d do anything for you

I don't want anybody else
When I think about you
I touch myself
I don't want anybody else
Oh no, oh no, oh no

I love myself
I want you to love me
When I´m feelin´ down
I want you above me
I search myself
I want you to find me
I forget myself
I want you to remind me

I don't want anybody else
When I think about you
I touch myself
I don't want anybody else
Oh no, oh no, oh no

I want you
I don't want anybody else
And when I think about you
I touch myself
Ooh, ooh, oooooh, ahh

I don't want anybody else
When I think about you
I touch myself
I don't want anybody else
Oh no, oh no, oh no

Un home ten medo dentro do avión e ponse a falar. Fala de aterraxes, fala doutros aeroportos, fala de turbulencias, fala de treboadas no aire, fala de que non lle gusta viaxar, fala da cidade á que imos mentres corremos pola pista, agora a máis velocidade, a máis, máis, máis. E entón pégaste ao asiento e sorrís, despéganse as rodas, despéganse do chan e por uns segundos es ingrávida e etérea e o home xa non fala e crava as unllas na súa carne angustiado. E ti sorrís porque queda menos para aterrar. E cando aterrei chovía e formáronse rizos no pelo.

Unha terraza de pedra nunha noite que antes era un día. Alguén aloumiña a miña perna debaixo da mesa mentres outros falan da televisión. Interésome pola conversa e realmente atendo aos trazos que me marcan na pel. Reláxome tanto que os rasgos da cara son os dunha adicta. Droga. Ti. E el que nos ve. Ela pode que tamén. Faime gracia que teña que ser un segredo. Pero é nóso.

Sen querelo es un tema recurrente nas conversas. Non son eu a que falo de ti pero todos os camiños me levan a explorarte de novo. E véxote en fotografías, véxote en vivencias doutros, véxote cando penso que nunca máis te verei e alédome de que se crucen os nosos camiños porque cada vez é máis difícil atoparte. Se non me queda outra, vivireite así: nas bocas dos demais devecendo por beberte coa miña.

Doutor- dixo a enfermeira de voz clara e dentes brancos estirando a man- atopámoslle unha caixa á paciente. Ten dentro unha nota amarela cun asterisco e rastros de rotacismo.- o doutor camuflouse no seu disfrace e trazou as liñas isoglósicas da lingua da moza da habitación 203 (por dicir un número calquera).

Colleu a caixiña, mirou a nota e recoñeceuse nos trazos. Nos meus pesadelos a caixa nunca máis retorna á moza da 203, nos meus soños o doutor repasa o contido da nota cun bolígrafo e devólvelle a caixiña á moza.

Nos dous casos a moza recupera a cordura.

Doulle forma a estas letras por puro egoísmo. Amar non é algo que se escolla pero é cuestión de preferencias. Entón entendo que pode ter un harén. Se teño que evitar mentir, nunca me dixo iso. Pero son Deusa e teño ao mellor adepto da secta. Non existe secta algunha máis que na miña cabeza. Logo existe. Aínda existe porque nunca dixen que deixase de rendirme culto, nin el me abandonou, so mudan os termos de adoración. Estouno inventando todo. Ao mellor calculamos mal o que non se pode calcular e as matemáticas son unha ciencia inexacta porque 1+1...cal é o resultado desta conta para nós? Xa non teño corazón, nin dixen a verdade en todo este tempo, tampouco o quero, realmente non o desexo, vou esquecer que o feito pode repetirse, inventarei outros mundos ata que un alguén me volva a deixar un sabor de boca semellante e finxa de novo estar apenada cando me sinta ignorada.

Non é así. Vamos falar. Vouche falar a ti, chamándote polo teu nome, porque para que vamos a enganarnos. Que pasou, cando me descoidei ou cando me deixaches escapar. Respostas que non teñen resposta porque te boto de menos cando chove, cando toca o teu grupo favorito e cando che pregunto que fas? o silencio invádeo todo. Pero se volves faimo saber porque non mudei o candado baixo o que te gardo e pódelo romper cun so ollar. A dicir verdade a caixa de Pandora fixo máis mal e é incrible que poida resumir o que sinto dun xeito tan malo.

Róubame, róubame, róubame.

Imposible atopar o momento no que entrar nun baño se convirte en ti. Hai unha pileta para lavar as mans. Unha billa fálica e auga suave a envolver a pel quente. Hai un xabrón listo para vestirme de noiva e, sempre, un líquido transparente, diría que seminal, para quitarme as apariencias de encima. As mans unha vez espidas e húmidas fan que levante a mirada para verme inclinada e coa boca entreaberta. No espello os ollos escuros reproducen na superoito da miña memoria outra acústica invadida de xemidos co teu nome na lingua. A túa pel nota as unllas cravándose no mármore a medida que ti te cravas en min e no espello, detrás desa eu inclinada e coa boca entreaberta de saloucos, detrás de min que miro o espello cos ollos escuros de suoroso pracer, detrás. Cravándote. Estás. Revivo nese momento a caída libre ao infinito que me provocas e coma se fose vértixe, coma se fose daquela, afogo un berro que loita por fugarse e rebotar contra as paredes coma as campás na medianoite e cando isto acontece Cincenta volve quedar sen zapato na súa fuxida á realidade.

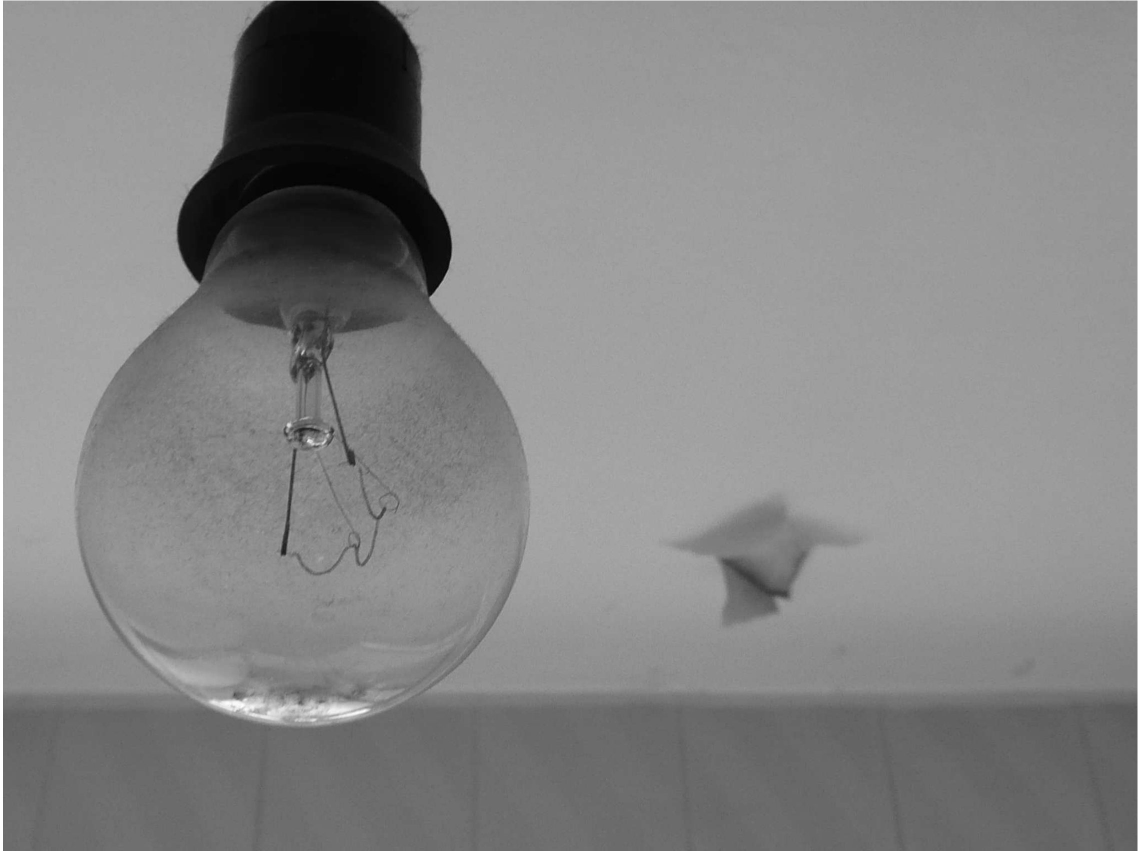
Se me dis que pensas en min, se me dis que o xogo non rematou, se non somos de ninguén pero somos o un do outro cando nos atopamos, se fas por atoparme cando podes...

É inxusto, xa o sei.

Vou inventar que hoxe te levo da man ao Parque ou mellor aínda, que subimos ao Monte e apretándonos forte cos ollos pechos repletos de confianza saltamos ao abismo da cidade. Teño pensado evitar o asfalto e aterrar nas ondas do mar e deixar que nos arrolen calidamente. Vou imaxinar que notamos a presión da auga en cada milímetro da pel, que as algas envexan a fluidez do noso amor na epiderme, mesmo facer que caian centos de pingueiras de tronada sobre nós, mollados, para poder botarte de menos nos días de choiva contra o cristal, cando as mantas se enroscan sobre min. Vou contarche que podemos ter corpos de area para formar praias alá onde nos apertemos con devoción, que por cada bico roubado deixamos unha cala escondida que nunca saberán que é nosa e que podemos crear dunas voluptuosas onde ti máis eu facemos iso que mellor sabemos facer. Construiría para ti así un mundo, e hoxe unha cidade, unha distinta cada día porque hai moitas, tantas como veces acodes aos meus pensamentos e me ves visitar nas horas mortas.

E cada verán enfeitízome así pensando en que fas un xesto, en que non é un esforzo quererme, entón esperto contigo nos brazos cada un dos amenceres que abren a ventá para iluminarnos con luces de ouro na cama. E a miña casa é o teu hotel. No último día da quincena rómpese o feitizo e preciso outra quincena para pegar os anaquiños, coa paciencia de quen fai un crebacabezas de solución imposible e que quere ignorar que faltan pezas. Sen pezas e disimulando os ocos que deixan un baleiro no resultado final volvo a inventarte para min a partir de realidades non ficticias que evitan o meu ingreso nun psiquiátrico.

Levas razón, un mundo de desexos non pode soportarse eternamente e derrúbase cada vez que anoitece e non sei de ti e cada unha desas veces evítome pola casa e tento non entrar na túa, inoportunamente, a través dunha mensaxe encriptada que che aparecería descodificada no buzón do teu correo. Ou nunha pantalla que xa me leu con outros ollos noutro tempo.

E evítome.
E evítote.

Agacha polas esquinas as palabras que faríán dela un animal de matadoiro se el non as quixese. Trágase para dentro os bicos que queren pousarse nunha pel que non é súa. Fai desaparecer as probas dun homicidio involuntario por parte dun cupido nun día descoidado. Almacena nun caixón os tesouros de papel atopados nos camiños que o levaron ata el e con el. Gasta as notas invisibles de cancións que lle recordan a súa voz de cantante de coro. Escupe coa tinta dun bolígrafo os sentementos que golpean a súa cabeza de papel de fumar para que non saian fora do seu corpo. Disimula miradas que rebosan incesantes coma auga de fervenza e que embalsa nun recuncho debaixo da mesa xunto coa súa paixón por el. Desapareceu de todas as cousas como el desapareceu do mundo. E farta de involucionar un día decidiu ser un big bang en papel e díxolle nun idioma que en Bonaval sonaba tan ben: Je t´aime… moi non plus, respostou el no silencio. E Jane Birkin seguiu saloucando a soas na súa casa como so ti a sabes facer saloucar.

Tulsa-“Ya no somos invencibles”

…
Tengo que confesar
que hay mucho más detrás
de aquella cara que me miraba.
No puedo parar de fumar
y en cada aro te recuerdo igual
Aquella vez que no me querías besar.

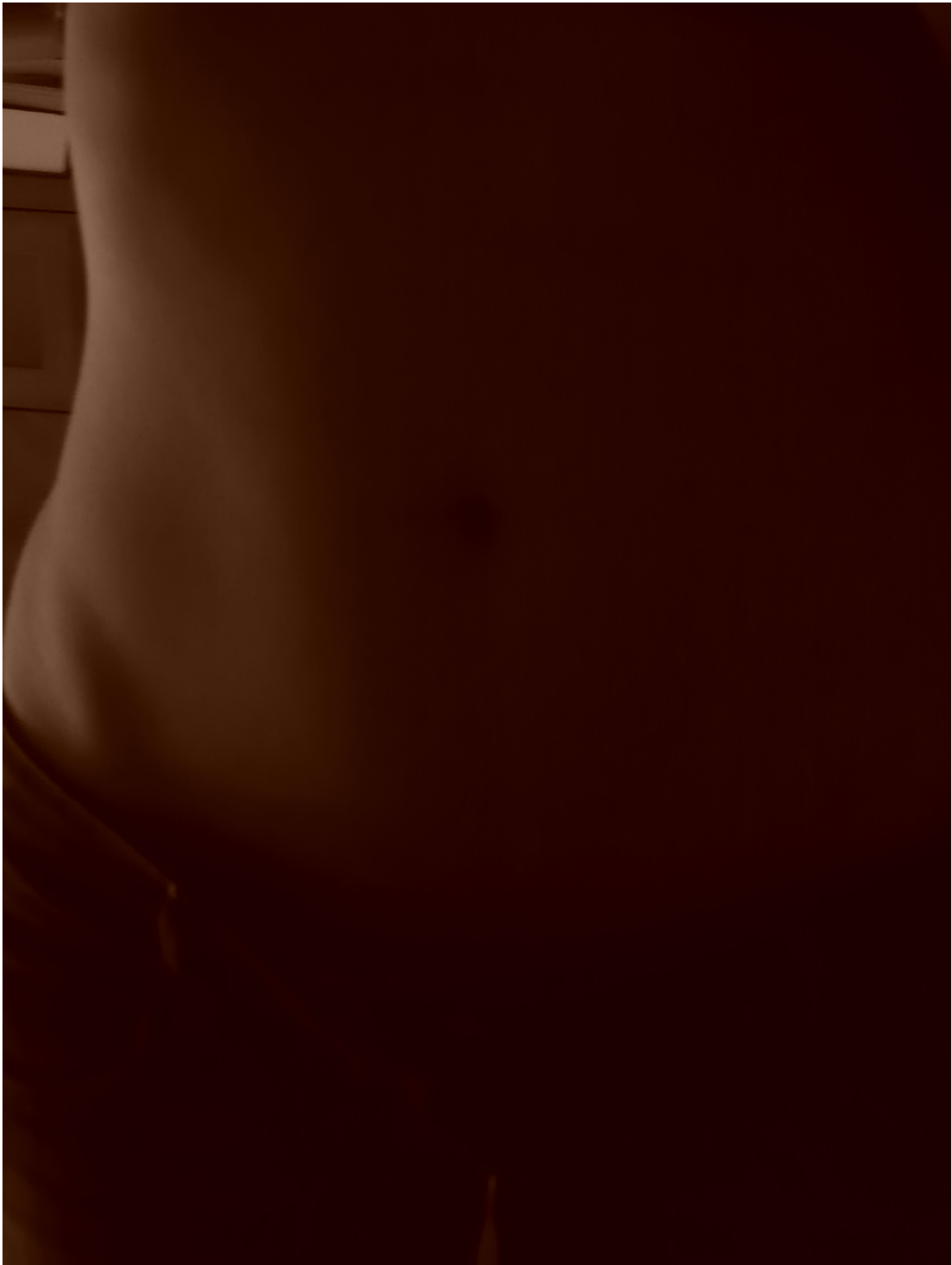
Aquí tampoco soy feliz.
Seguramente iré a por ti.

Y mis ojos tóxicos no quieren ver
ni sostener...
...que ya no somos invencibles,
ni increíbles.
Tú y yo ya no nos queremos
y por eso no nos vemos.

Quero que pasen xa eses catro ou cinco anos. E saber que non me esqueceches.

E ele agarrou-lhe a mão, e ela agarrou-lhe as mãos, e ficaram de mãos agarradas, primeiro a olharem para as mãos, depois levatnado lentamente os olhos, que por fim se encontraram, perdendo-se uns nos outros, sem já saber quem via ou era visto, os olhos ao mesmo tempo a verem e a serem vistos, nus, sem qualquer pudor, como se todo fosse possível uma vez mais, uma última vez, sem esquecer que o que lhes estava a acontecer é impossível, quanto mais de esquecer.

(**muito, meu amor. Pedro Paixão**)

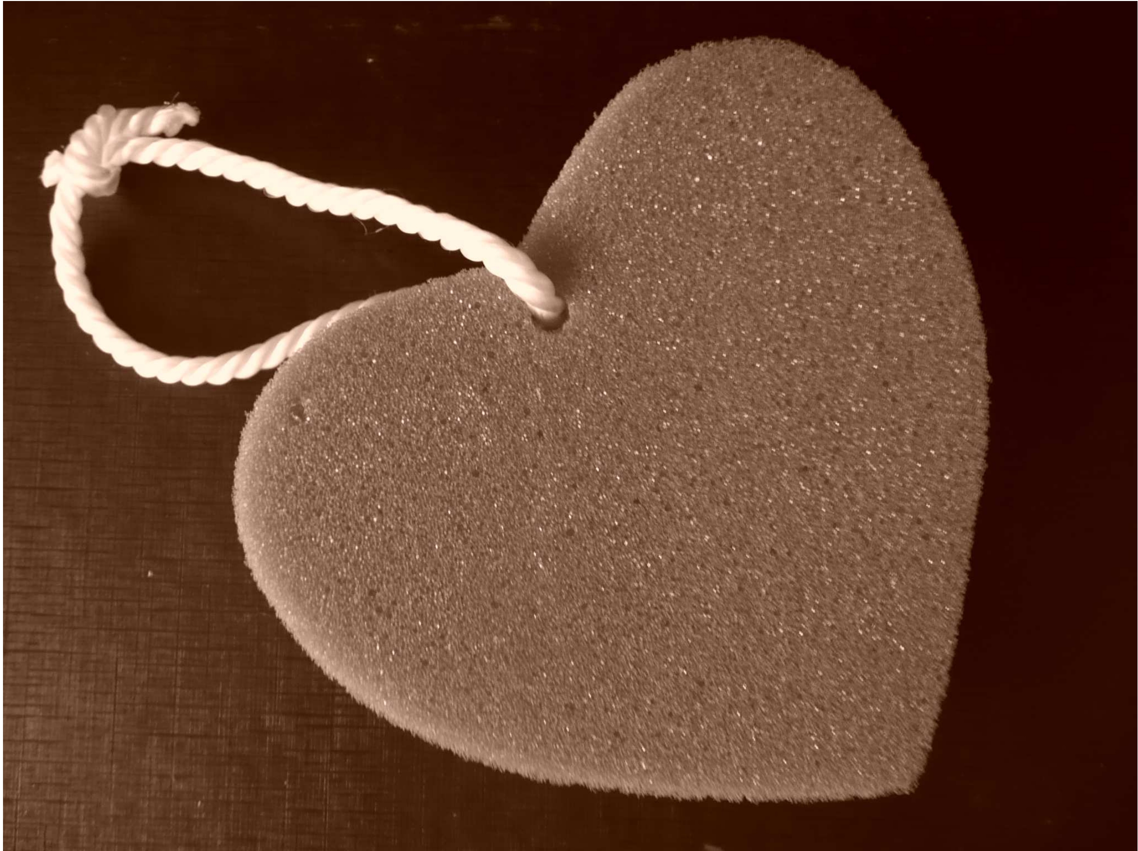

A palma da man está aberta e ela obsérvaa coma se fose a primeira vez que a ve. Xullo. A Realidade de fronte. Agosto. Pronto vai ser 28. Hai 14 meses coma ese nos que se coñecen e descoñecen á vez. El prohíbea na lista de alimentos recomendados para un corredor de maratón. Ela quere que (se) corra varias veces no día, que flote no aire para que non sinta dor nos xeonllos. El lémbrase dela de xeonllos diante del. Ela lembra un paxaro enxaulado e acórdase da última vez que foi en avión a morrer de sobredose. El viaxa dúas veces no ano. Pronto vai ser 28. Setembro. Ten que viaxar. Estase a ler a man e non ten recordos, so sabe que está encantada de velo e a partir de aí... Como se chama? Non ten nome. Que vos pasou? A Nada aconteceunos. Fítase no espello. Realmente existe? Non sei.

Pálpase os montes, voluptuosos, carnais, avermellados... sigue co dedo as liñas e pecha os ollos e lembra outra man pousada na dela. Aquí fala dun amante, quen é? Ninguén. Os pulpexos dos dedos da rapaza siguen explorando as mans, estás mentindo...mírase e ri...querías ser ti a que cruzase o río primeiro...era iso, esqueceute? Non, di sen pensar. Cando é 28? Esquecino. Pronto vai ser 28. Outra vez. E tamén haberá un libro antes de tempo. Son malos tempos para falar? Si, tíveno que desculpar. E para escribir? Tamén. Vas facer que te aborreza pero non estou lendo o futuro, so os pensamentos. Pecha os ollos e aínda ve outras liñas na súa man e sigue sen saber que é o lle din a el.

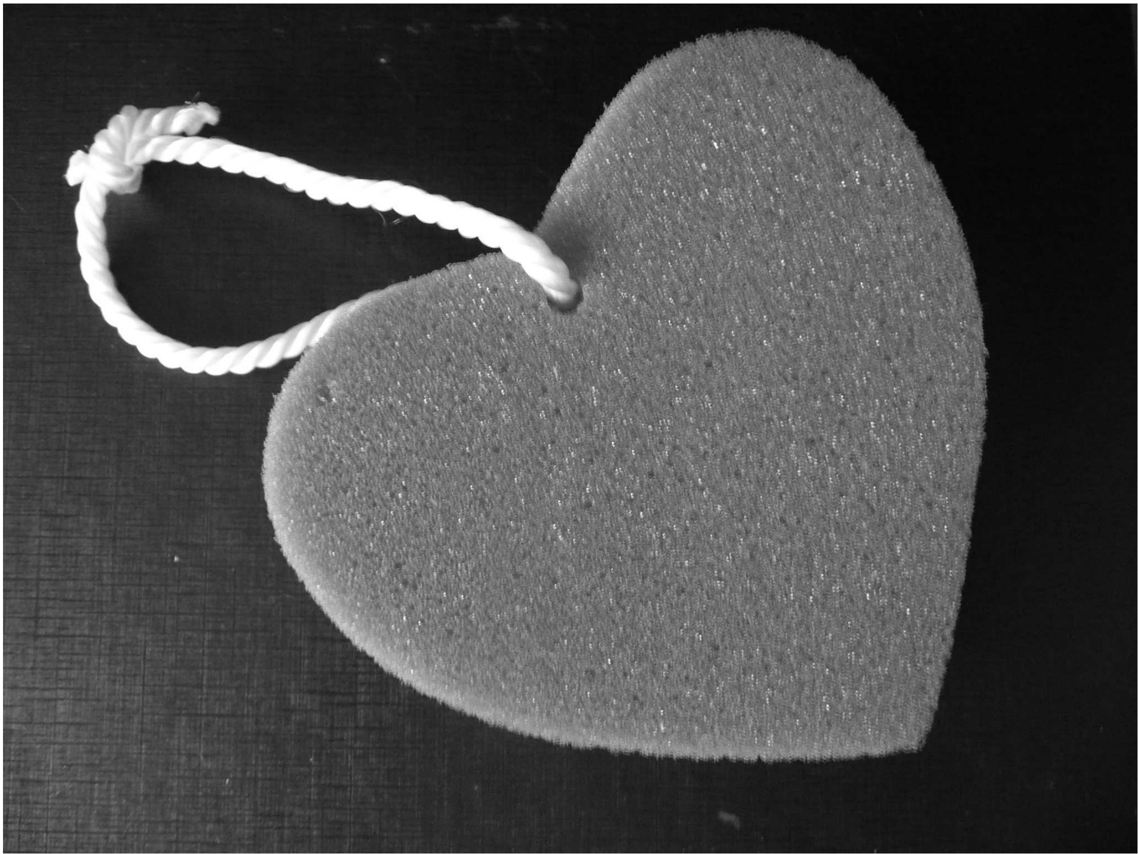
Se lle din algo, claro.

Roger Sánchez- Another Chance

You: - Is that your heart?
Me: - Yeah
You: - It's big
Me: - It's small now
You: - Small?
Me: - It was bigger before

Pareces moi triste.
Douche a razón.
Pero é así?
Non, non estou triste. Pero teño morriña dalgo imposible.
Imposible?
É mellor que non sexa. Xa me arrepentín do que dixen.
Entón tampouco era iso o que querías dicir.
Tampouco. Quero ese imposible anque nunca se chegue a facer real, sabendo que tamén pode ser real.
Non te entendo.
Non se pode pensar coma min. É horrible, ninguén me entende. Ou si.
Que queres que diga?
Que me queres.
Anque queira a máis?
Si. Pero que me queiras a min tamén.
Como?
Xa sabes como me tes que querer.

Sandalias de pedriñas de cores nos pés, beber ron coma piratas e saquear o amor.

A boca máis húmida do mundo detén o tempo e dime guapa. Na rúa, na cama, movendo os beizos, para o tempo. Outros beizos respóstanlle cun sorriso de noite estrelada e volvémonos a querer.

O tempo é unha medida estraña da que van cargados os galeóns e roubamos lingotes para entregarnos o un ao outro no noso mar.

A última vez eu, que non sei de cifras cando penso en amarte, quedei escasa. Un día e unha noite. No porto dunha cidade sen mar, soa, enganándote e dicíndoche que o barco partira sen min, soa, coas mans cheas de tempo, desexei... Que? Que me viñeses roubar.

Pedriñas de cores nos pés.

Colleu o libro nas mans. Foi pasando as follas curioso e cos ollos cada vez máis abertos, non se sabe se indignado, asombrado, orgulloso ou decepcionado. Os dedos nos bordes cortantes lembrábana a ela neses intres magullada e coas súas marcas na pel. Non tiña que pensar moito para saber que todas as referencias ían dar a el, que ela se estaba purgando do mellor xeito que sabía e que abusaba de todo o que lles aconteceu violando unha parcela de intimidade compartida. O libro é teu, díxolle ela pequena e doce. Temerosa. E agardou a súa reacción anestesiándose por se acaso chegaba a ola definitiva que a rematatía por afogar no fondo do mar. Colleu aire e dou o último paso ata a beira do acantilado.

Agora tes que escribir o que che pasou ti.

Aquí rematei de escribirte. E dentro dos meus puños gardo os bicos, as apertas e as caricias coas que outro día de non aniversario te agasallarei.

Parabéns.

A Coruña, no día da Galiza Martir do 2007.

A fronteira dos meus rizos márcase nas pestanas dos teus ollos cando, coa cara deitada na almofada-noutra almofada-te recordo en soños de noites insomnes.

Isto é o primeiro que fago e é para ti.

